

"Eurocommunisme" of revisionisme zonder masker

Enver Hoxha, 1977

Een van de varianten van het revisionisme staat tegenwoordig bekend als "Eurocommunisme".

De meest voor de hand liggende vertegenwoordigers zijn de Spaanse, Franse en Italiaanse revisionistische partijen. Volgens de betekenis die de auteurs aan deze uitdrukking geven,

"Eurocommunisme" betekent communisme in de ontwikkelde kapitalistische landen van West-Europa. In werkelijkheid heeft dit zogenaamde communisme niets gemeen met het authentieke communisme.

In een bekend artikel, dat vandaag de dag nog steeds relevant is, getiteld "Marxisme en Revisionisme", geschreven in 1908, benadrukte Lenin, toen hij uitlegde wat revisionistische politiek is, in het bijzonder:

"Je gedrag bepalen naar gelang de omstandigheden, je aanpassen aan de gebeurtenissen van de dag, aan de wispelturigheid van kleine politieke feiten, de vitale belangen van het proletariaat en de essentiële kenmerken van het kapitalistische regime als geheel, van de hele kapitalistische evolutie vergeten, deze vitale belangen opofferen in naam van de echte of vermeende voordelen van het moment: dat is revisionistische politiek". En Lenin voegde eraan toe dat "elke enigszins 'nieuwe' kwestie, elke enigszins onverwachte of onvoorziene verandering in de gebeurtenissen - zelfs als deze verandering de wezenlijke lijn van de ontwikkeling slechts in minieme mate en voor de kortst mogelijke tijd wijzigt - onvermijdelijk en altijd aanleiding zal geven tot dergelijke en dergelijke varianten van revisionisme".

In één woord, "Eurocommunisme" is niets anders dan de verschijning van een nieuwe variant van revisionisme, 70 jaar geleden al voorzien door Lenin. Na de bekende Titistische variant en de Chroesjtsjoviaanse variant hebben we nu dus de West-Europese variant van het revisionisme. Hier moet aan toegevoegd worden dat er tegenwoordig nog andere varianten van revisionisme bestaan, maar in dit artikel beperken we ons tot het "eurocommunisme" en de "Europeanisten". "eurocommunisten".

Eurocommunisten gaan, net als alle andere revisionisten, uit van Chroesjtsjovs beruchte stelling over de vreedzame overgang naar het socialisme. Niet lang geleden, op 13 oktober, zei een van de belangrijkste vertegenwoordigers van het "eurocommunisme", de secretaris-generaal van de Franse revisionistische partij Georges Marchais: "Wat hebben we op ons laatste congres besloten?"

Kortom, de Franse aartsrevisionist wil de bourgeoisie verzekeren dat zijn partij afstand heeft gedaan van de kernpunten van het marxisme-leninisme: de proletarische revolutie, de klassenstrijd en de dictatuur van het proletariaat.

Dit is ook wat Berlinguer in Italië en Carrillo in Spanje doen tegenover de bourgeoisie in hun landen. Maar door deze te verzekeren dat ze de klassenstrijd, de revolutie en de dictatuur van het proletariaat hebben afgezworen, verzekeren ze haar ook, heimelijk of openlijk, dat ze de hele doctrine van het wetenschappelijk socialisme hebben verlaten en overboord hebben gegooid en niet alleen Stalin maar ook Lenin, Marx en Engels hebben verstoten. De Italiaanse revisionisten hebben onlangs officieel verklaard dat ze elke verwijzing naar het marxisme-leninisme als ideologie van de partij of als basis van haar beleid uit al hun partijdocumenten zullen schrappen.

Dat doet Marchais ook in bedekte termen in de verklaring die we in herinnering hebben geroepen en waarin hij zegt: "We hebben veel nagedacht over onze ervaring, over de realiteit en de behoeften van een land als Frankrijk. Het is uitgesloten dat we de geprivilegieerden van vandaag willen vervangen door andere geprivilegieerden, de bureaucratie door een andere bureaucratie, een dominante partij door een andere dominante partij, een voorzienige man door een andere voorzienige man". In deze paar zinnen van Marchais vinden we alle stellingen van de huidige revisionisten, te beginnen met Djilas, Tito, Chroesjtsjov en anderen. Nauwelijks verhuld is er sprake van een frontale aanval op Lenin en Stalin, want het is naar hen dat hij verwijst wanneer hij het heeft over "een andere voorzienige man", waarbij hij zo ver gaat om de grote leiders van het wereldproletariaat op dezelfde rang te plaatsen als de mannen De Franse bourgeoisie en de bourgeoisie van de andere westerse landen produceren deze "providentiële" producten afhankelijk van de omstandigheden.

Over het algemeen uiten revisionisten hun mening niet zo openlijk; ze proberen hun verraad aan de arbeidersklasse in hun respectievelijke landen te verbergen met loze woorden over ontwikkelingen, democratie, vrijheid, etc. Maar de "Eurocommunisten" handelen iets anders. Maar de "eurocommunisten" handelen iets anders.

De Spaanse "Eurocommunistische" partij heeft openlijk haar stellingen gepresenteerd, die de ware stellingen zijn van deze variant van het revisionisme. Dit heeft zij gedaan via haar secretaris-generaal Santiago Carrillo, die in zijn boek getiteld "Eurocommunisme en de staat" en in een reeks verklaringen in de pers, op radio en televisie in Westerse landen waar hij zich als theoreticus heeft voorgedaan, heeft geprobeerd de theorie en de praktijk van het Eurocommunisme te codificeren,

Het onthult dat de Eurocommunisten aanhangers en bewonderaars zijn van de burgerlijke staat, die ze intact willen houden omdat ze voorstander zijn van de supranationale staat die de kapitalistische landen van West-Europa proberen te creëren, gebaseerd op de gemeenschappelijke markt.

In Carrillo, net als in Marchais, Berlinguer en 'elke andere revisionist van deze strekking, hebben we niet te maken met een theoreticus maar met een charlatan, die zich gedraagt als een kleine provinciale advocaat die klaarstaat om de ergste zaken te verdedigen en die niet terugdeinst voor welke vervalsing dan ook. In zijn geschriften en in zijn uitspraken gebruikt hij citaten uit de teksten van de grote meesters van het marxisme, uit gebeurtenissen uit het verleden en uit het heden.

van het internationale leven of de administratieve handelingen van verschillende regeringen, waarbij hij ze op de meest willekeurige manier interpreteert, al naar gelang de behoeften van zijn stellingen.

Carrillo en zijn partij waren de eerste Europese revisionisten of eurocommunisten die openlijk afstand deden van het idee van de dictatuur van het proletariaat, gevolgd door Marchais en de Franse revisionistische partij.

De kapitalistische staat," zegt Carrillo, "is een realiteit. Wat zijn zijn huidige kenmerken? Hoe kunnen we hem veranderen? Dat is het probleem van elke revolutie en van de revolutie die wij willen bewerkstelligen via de democratische weg van het parlementaire partijpluralisme". Deze paar regels vatten de essentie van alle zorgen van de "theoreticus" samen. Maar zich bewust van de valsheid van zijn standpunten en ziende dat dit een openlijke en gewetenloze herziening van het marxisme-leninisme is, probeert de Spaanse dwerg, tegen alle bewijzen in, anderen ervan te overtuigen dat de kolossen van het marxisme zelf zouden hebben

"Ze zouden hun leer voortdurend hebben 'herzien' en elkaar hebben 'herzien'! En om dit te doen, roept Carrillo, zonder zich zorgen te maken of ze misplaatst of uit hun verband gerukt zijn, soms een citaat van Marx op, soms herinnert hij Lenin en zelfs Stalin ongeveer, dat hij, hoewel hij hem als een misdadiger kwalificeert, ook probeert terug te krijgen als een voorloper van de transformatie van de staat met parlementaire middelen. Als bewijs hiervan reproduceert de "Eurocommunistische" vervalser een brief die de grote Sovjet-staatsman schreef aan de president van de Spaanse Volksfrontregering, de socialist Largo Caballero, ten tijde van de Spaanse Burgeroorlog in 1936. Maar deze rabiante anti-Stalinist ziet niet in dat deze brief, verre van de geldigheid van zijn stellingen te bewijzen, Stalins grote correctheid in relaties met andere staten aantoonde en de berg van laster van de Chroesjtsjovs, Titisten, Eurocommunisten, Trotskisten en vele anderen over Stalins vermeende interventies of zelfs complotten in andere landen omver werpt.

Om zijn beweringen over de vermeende veranderingen in de structuur en de functies van de kapitalistische staat en over "de toenemende socialisering van de kapitalistische economie" te staven, neemt deze theoreticus van de cafés de Paris, deze grote bewonderaar van de burgerlijke staat, zijn toevlucht tot belachelijke argumenten, zoals het gebaar van de Franse regering "die miljarden franken uittrok om de boeren en veehouders die door de droogte van 1975* waren getroffen, schadeloos te stellen, iets wat volgens hem in het verleden niet had kunnen gebeuren. Je ziet hoezeer de staat veranderd is", lijkt Carrillo te zeggen. Het is niet langer alleen de staat van de kapitalistische bourgeoisie, zolang hij de boeren maar helpt in hun tegenspoed! Ook in het verleden hebben de Franse regering en andere westerse regeringen aalmoezen uitgedeeld in tijden van rampspoed voor onmiddellijke politieke of electorale doeleinden, maar niemand vond dat dit gezien moest worden als een verandering in de aard van burgerlijke staten. Alleen afvalligen als Carrillo, Marchais en Berlinguer zagen dat.

De huidige revisionisten, van Tito tot Chroesjtsjov en anderen, hebben hun aanval op het marxisme, op het leninisme, geconcentreerd in hun aanvallen op Stalin, aanvallen die, zoals onze Partij al heel lang zegt, alleen maar aanvallen op het leninisme waren en hebben geleid tot het volledig loslaten van de doctrine van Lenin en Marx. Carrillo daarentegen valt openlijk alles en iedereen aan die onder de noemer marxisme-leninisme valt. Deze gewetenloze intrigant aarzelt niet om de hele marxistisch-leninistische theorie over klassen en klassenstrijd, over proletarische revolutie en over de toestand van de dictatuur van het proletariaat en bloc te verwerpen als dogma's die niet van toepassing zijn op onze tijd.

De Eurocommunisten, die alle dromen en verklaringen van bourgeois politici, theoretici en publicisten verzamelen en vernieuwen, beweren - en Carrillo verklaart openlijk - dat het proletariaat van vandaag niet meer is wat het was in de tijd van Marx, dat het veranderd is. En dat de andere klassen in de samenleving ook veranderd zijn en niet meer dezelfde klassen zijn zoals Marx en Lenin ze definieerden.

Volgens deze afvallige, die de stellingen van de lompen van burgerlijke intellectuelen vertegenwoordigt, is niet alleen het proletariaat de meest geavanceerde klasse in de samenleving, die voor het socialisme strijdt en deze strijd leidt, maar nemen alle klassen in meer of mindere mate deel aan deze strijd, en in de eerste plaats de intelligentsia, die hij op hetzelfde niveau plaatst als het proletariaat. En hier doet Carrillo niets anders dan de bekende ultra-opportunistische stelling van de Franse revisionistische filosoof Roger Garaudy kopiëren en herhalen. Hoewel 30 procent van de Spaanse bevolking op het platteland werkt en leeft, is de boerenstand, die zo'n zware prijs in bloed heeft betaald in de Spaanse Burgeroorlog, verre van beschouwd te worden als een bondgenoot van het proletariaat, volledig verdwenen uit het gezichtsveld van deze zogenaamde theoreticus. Volgens Carrillo hebben alle klassen belang bij de transformatie van de maatschappij en daarvoor moet de oude maatschappij worden hervormd, niet omvergeworpen.

- Nadat Carrillo, en met hem de andere eurocommunisten, de fantasievolle premisse hebben neergelegd dat de staat niet meer is wat hij was in de tijd van Marx en Lenin en dat de klassen niet meer zijn wat ze waren in hun tijd, komen ze tot de conclusie dat er in het huidige tijdperk voor het proletariaat een andere manier is om de macht te grijpen en een andere manier om het socialisme op te bouwen.

Marx zei dat de klassenstrijd noodzakelijkerwijs leidde tot de dictatuur van het proletariaat, terwijl Lenin de dictatuur van het proletariaat als de essentie van de marxistische theorie beschouwde. De afvallige Carrillo verwerpt deze ideeën, verwerpt de theorie van de revolutie, van de klassenstrijd, van de gewelddadige machtsovername, verwerpt de rol van de partij van het proletariaat en de hegemoniale rol van het proletariaat in de revolutie. Hij is volledig teruggekeerd naar de standpunten van de sociaaldemocraten van de jaren 1920, toen de gezondste en meest revolutionaire elementen zich afscheidden om communistische partijen op te richten en zich aan te sluiten bij de Derde Internationale. Carrillo gaat zelfs nog verder,

Het pleitte voor de transformatie van de samenleving door de ontwikkeling van cultuur, waarbij het ideologische apparaat van de staat (de kerk, de universiteit, enz.) in dienst werd gesteld van het volk.

De secretaris-generaal van de Spaanse Revisionistische Partij begon zijn reis naar de Eurocommunistische staat op straat. De straten van de katholieke kerk. Volgens hem zijn de Kerk, het Vaticaan en zelfs de Paus veranderd, zijn ze opgeschoven in de richting van een progressievere samenleving. Het Tweede Vaticaans Concilie zou hiervan getuigen. De hoge klerikale hiërarchie was begonnen de mogelijkheden van het kapitalisme in twijfel te trekken. Carrillo, deze kanunnik van het eurocommunisme, zoals hij werd beschreven in een van de laatste nummers van de Franse krant "Le Monde", die overvloedig gebruik maakt van religieuze terminologie, schudt handen met de geestelijken die "zijn geëvolueerd in hun dogma's". Na het schudden van deze hand, riep hij Eurocommunisten op om "dogma's" (d.w.z. marxisme-leninisme) af te zweren om "progressiever te zijn dan de Kerk en het Vaticaan"!

Het is nu een bekend feit, en het wordt publiekelijk bevestigd door enquêtes die op grote schaal in de westerse pers worden gepubliceerd, dat kerken in toenemende mate worden verlaten door gelovigen in West-Europa, zelfs in gebieden die ooit bolwerken van de kerk waren. In Frankrijk bijvoorbeeld is het kerkbezoek sinds de bevrijding gedaald tot 10 procent van de bevolking. De situatie is vergelijkbaar in België en andere landen. De kerk heeft grote moeite om priesters te werven en moet steeds vaker een beroep doen op rondtrekkende priesters.

Geconfronteerd met deze situatie speelt de Kerk op verschillende fronten en stopt nergens voor. Ze gebruikt de demagogie van de "arbeiderspriesters", de demagogie van de kerkelijke beweging van de Derde Wereld, of conservatieve priesters, zoals onlangs het geval was met bisschop Lefèvre, over wie veel ophef is. En juist in deze moeilijke tijd voor de katholieke kerk, voor dit bastion van kapitalistische reactie en middeleeuwse duisternis, komen bondgenoten te hulp die ze nooit had verwacht: de Carrillo's, de Berlinguer's, de Garaudy's en andere eurocommunisten.

Een van Santiago Carrillo's theoretische leermeesters, de Franse revisionist Roger Garaudy, baseerde zijn argument op een document van de Franse bisschoppen en verklaarde afgelopen juli enthousiast dat "christendom en marxisme wederzijds vruchtbaar zijn". Volgens hem is er geen onverenigbaarheid tussen het christendom en het marxisme, want "in de communistische beweging zijn er steeds minder stalinisten en steeds meer Santiago Carrillos". Na het geven van voorbeelden zoals Ur de Spaanse revisionistische partij "waar christenen en zelfs priesters alle niveaus van leiderschap in de partij hebben bereikt", riep Garaudy uitbundig: "Hier is de toekomst gezien op de lange termijn: een grote historische mutatie waaraan zowel christenen als marxisten zullen bijdragen, elk op hun eigen manier, nieuwe dimensies". Expliciet kan men niet spreken.

De versmelting van het marxisme met het katholicisme is het doel van de Garaudy's, en het is wat Berlinguer in Italië in praktijk brengt, zoals blijkt uit de brief die hij aan de bisschop van Ivrea stuurde. Dit is wat Santiago Carrillo en alle andere eurocommunisten in praktijk proberen te brengen.

De katholieke kerk kan hen heilig verklaren en zal het recht hebben om dat op een dag te doen.

Voor de Eurocommunisten geldt dat zolang de Kerk en het Vaticaan, ondanks hun obscurantistische en reactionaire ervaring van twintig eeuwen, als bij toverslag zijn veranderd, ook het andere ideologische apparaat van het kapitalisme allang is veranderd. Onderwijs, bijvoorbeeld," zegt de Spaanse afvallige, "heeft een massaal karakter gekregen en een ware revolutie in de maatschappij veroorzaakt. Volgens hem zou dit onderwijs populair zijn en niet aristocratisch zoals voorheen. Het klassengehalte van de school bestond nauwelijks voor Carrillo. Hij zag alleen het aantal studenten. Maar ook hier, terwijl hij enkel de kwantitatieve kant van de kwestie beschouwt, vermeldt hij niet, hoewel hij beter zou weten, dat in de universiteiten van alle landen van West-Europa het aantal zonen van arbeiders niet meer dan 2 procent bedraagt. Scholen, en universiteiten in het bijzonder, zijn altijd broeinesten geweest van progressieve en revolutionaire ideeën; ze zijn de arena geweest van een bittere strijd tussen progressieve en reactionaire ideeën. Daarom gebruikt de bourgeoisie al haar ideologische apparaten en haar lakeien om de studentenjeugd te desoriënteren, te verlammen en af te keren van de arbeidersklasse: trotskisten, anarchisten en vooral de revisionistische partijen en hun grote apparaten in Italië, Frankrijk en Spanje. Het is deze rol van lakei van de revisionisten die Carrillo in theorie probeert op te bouwen. .

Een ander aspect van het ideologische apparaat van de kapitalistische staat is volgens Carrillo het gezin, dat zou zijn veranderd, met een conflict tussen kinderen en ouders. In zijn weerlegging van de klassenstrijd als dogma omarmt Carrillo de ideeën van burgerlijke sociologen en de Amerikaanse pseudo-theoreticus Marcuse over de "strijd tussen de generaties". Maar de Spaanse lakei van de bourgeoisie gaat nog verder. Door te beweren dat jongeren zich verzetten tegen de ideeën en dogma's van hun ouders, wil hij ontkennen dat de jongeren van vandaag, de zonen van arbeiders en revolutionairen, de zonen van hen die in Spanje tegen het fascisme vochten en hun bloed vergoten, de ideeën en idealen van het wetenschappelijk communisme als "dogma's" afwijzen.

Dus, volgens Carrillo, door het ideologische apparaat van de bourgeoisie te overwinnen, zullen we geleidelijk naar een steeds grotere democratie gaan en naar een staat die voor iedereen zal zijn. Maar wat doen we met het repressieve apparaat van de burgerlijke staat? Ook hier ziet de koorddanser geen moeilijkheden. De politie? In Italië stemmen ze op de partij van Berlinguer, zegt hij, dus waarom zouden ze in Frankrijk niet op Marchais stemmen en in Spanje op Carrillo en Dolores Ibarruri? De eurocommunisten moeten het staatsapparaat en het leger dat door de bourgeoisie is opgezet accepteren, zonder het te ondermijnen.

Eurocommunisten moeten werken aan een democratische transformatie van de militaire mentaliteit. Maar is dit mogelijk als er militaire kasten zijn die eeuwenlang zijn opgericht en opgeleid als de gewapende vleugel van de burgerlijke staat? Ja, zegt Carrillo, en hij neemt als voorbeeld het Franse leger, dat volgens hem "gedemocratiseerd" werd na de Algerijnse oorlog, zoals blijkt uit... een van zijn regels, die hij uit zijn hoofd citeert. De meest conservatieve Franse krant, en zelfs een agent in dienst van het Tweede Bureau, zou het Franse leger niet op deze manier durven prijzen,

Het ongeluk van de pseudotheorieën van de afvalligen van de arbeidersklasse is dat ze door de gebeurtenissen worden weerlegd voordat de inkt is opgedroogd. Zo besloot de Franse regering, precies op het moment dat Carrillo zich op de borst sloeg over de democratische evolutie van het Franse leger, de militaire regio's en garnizoenen uit te breiden over het hele grondgebied van Europees Frankrijk. Deze uitbreiding van de garnizoenen hield verband met de bezorgdheid van de Franse leiders over een verandering in de situatie, niet alleen binnen Frankrijk, maar ook in wat bekend stond als Zuid-Europa. Om de bourgeoisie een plezier te doen en hun loyaliteit te bewijzen, zijn de Italiaanse en Franse eurocommunisten zo ver gegaan om de NAVO en de aanwezigheid van Amerikaanse troepen en bases in West-Europa te rechtvaardigen.

Door een dergelijke weg naar het socialisme te bepleiten, verwerpen Carrillo en alle andere revisionisten de rol van de partij en ontkennen ze het democratisch centralisme. Wat de partij betreft hebben ze van de Chroesjtsjov-revisionisten de notie van de partij van het hele volk geleend en omgezet in de notie van partijpluralisme. Wat de economie betreft, hebben ze Titiaans zelfbeheer overgenomen. En van de andere revisionisten hebben ze het pluralisme van culturen geleend, de concurrentie van filosofische en religieuze stromingen, enzovoort.

Het is onmogelijk om in een artikel stap voor stap de "gedachten" en "argumenten" van de Eurocommunisten te volgen, aan de hand waarvan het verraad van het hele moderne revisionisme in al zijn aspecten ontdekt en belicht kan worden. Maar het is noodzakelijk om hier het internationale milieu van de Eurocommunistische staat te noemen en de manier waarop Carrillo dit milieu beschouwt. Dit milieu is niemand anders dan het Atlantische milieu. Carrillo en zijn partij waren voorstander van de gemeenschappelijke markt, de NAVO en de toetreding van Spanje tot deze groeperingen. Zij zijn voorstander van de unie van het Europa van monopolies en trusts, dat zij, net als de aanhangers van de "drie werelden theorie" en de sociaaldemocraten, presenteren als het "Europa van de volkeren". Ze zijn allemaal voorstander van deze zogenaamde derde internationale macht, die het op zou nemen tegen de twee supermachten, maar in feite alleen opkomt tegen het Europese proletariaat en de volkeren die het uitbuit, dat wil zeggen dat ze voorstander zijn van de grote bourgeoisie en de grote Europese kapitalistische monopolies. In deze "strategie" hebben de eurocommunisten en de aanhangers van de "drie werelden theorie" zich aan hetzelfde front opgesteld en vechten ze op dezelfde barricade. De eurocommunisten en de andere revisionisten mogen dan verschillende standpunten hebben over deze of gene kwestie, ze zijn het eens over het essentiële punt: ze zijn verenigd met de bourgeoisie en het imperialisme.

in de strijd tegen revolutie en marxisme-leninisme.

De Verenigde Staten van Europa", zei Lenin, "in een kapitalistisch regime is of onmogelijk of reactionair". Natuurlijk", voegde hij eraan toe, "zijn voorlopige overeenkomsten mogelijk tussen kapitalisten en tussen machten. In die zin zijn de Verenigde Staten van Europa ook mogelijk, als een overeenkomst van de Europese kapitalisten ... met welk doel? Met als enige doel het gezamenlijk verstikken van het socialisme in Europa". Marxistisch-Leninisten twijfelen er niet aan en hebben er nooit aan getwijfeld dat dit ook het doel is van alle revisionisten en alle afvalligen van het marxisme-leninisme.

Al deze "ideeën", die Carrillo openlijk verdedigt met de schaamteloosheid van alle afvalligen, zijn niet hetzelfde.

Het zijn niet alleen zijn ideeën, maar ook die van Dolores Ibarruri en de Spaanse Revisionistische Partij. Ze vormen een mozaïek van de stellingen van al diegenen die geprobeerd hebben de grote en nog steeds triomferende doctrine van Marx, Engels, Lenin en Stalin te herzien. In Carrillo vinden we Bernstein, Kautsky, Browder, Tito, Chroesjtsjov en Togliatti, zijn meesters in het revisionisme, en Berlinguer en Marchais, zijn metgezellen op de "Eurocommunistiche" weg. Maar in Carrillo vinden we ook de invloeden van een reeks zogenaamde theorieën, zoals die van Sartre, Marcuse, de trotskisten en anarchisten van het huidige Europa, vermengd met de theorieën van de leiders van de westerse sociaal-democratie, en vooral met die van Léon Blum, die in een boek dat al vergeten is, "A l'échelle humaine", 10 jaar voor Chroesjtsjov en 30 jaar voor Carrillo "de vreedzame weg naar het socialisme" aangaf, een weg die ook door het Witte Huis en het Vaticaan werd gesteund. De ideeën van de Spaanse afvallige zijn niets anders dan rotzooi, opgepikt in de stallen van het kapitalisme en revisionisme en gegooid in een boek met de naam "Eurocommunisme en de staat".

Het eurocommunisme verscheen als een doctrine en werd gecodificeerd door Carrillo op een moment dat de Spaanse bourgeoisie, de bourgeoisie van de negen landen van de Europese Gemeenschap en de Amerikaanse bourgeoisie, met het voltallige personeel van de NAVO en de Gemeenschappelijke Markt, gerustgesteld moesten worden over de overgang die op het punt stond plaats te vinden in het Spanje van Franco. Reactionairen die doodsbang zijn voor de arbeidersklasse en de revolutie en die na meer dan 100 jaar nog steeds niet kunnen slapen van het schrikbeeld van de Parijse Commune, zijn gewend om overal rood te zien. Carrillo heeft hen gekalmeerd. Dus hebben de vertegenwoordigers van de bourgeoisie hun lof voor de Spaanse "theoreticus" niet gespaard. Hij is zelfs in Amerika geweest, zodat de Amerikaanse kapitalisten zien en ervan overtuigd raken dat de eurocommunisten de "roden" zijn.

"Heren en zakenmensen met wie je het goed kunt vinden.

Maar de vertegenwoordigers van het kapitalisme en het wereldimperialisme hebben haast om zich te verheugen en verwachten te veel van hem. Het is waar dat Carrillo een van de meest verachtelijke agenten van het wereldkapitalisme is, maar juist omdat hij zo is, is hij ook een van de meest onbeduidende. Zijn 'theorieën' zullen het kapitalisme weinig goed doen,

omdat het het pseudomarxisme van de moderne revisionisten ontmaskert, hun maskers afrukt en hun ware doelstellingen onthult aan het proletariaat en de volkeren die strijden voor sociale en nationale bevrijding.

Dit is precies de reden waarom de andere revisionisten, in de eerste plaats de Sovjetrevisionisten, zich zorgen maken over de stellingen van Carrillo. Dit droesem van de revisionistische droesem, zonder scrupules en zonder aarzeling, heeft het aangedurfd om de stellingen van de Chroesjtsjov-revisionisten verder te ontwikkelen en tot het uiterste door te drijven, in de eerste plaats de fundamentele stelling van het moderne revisionisme, die van de "vreedzame overgang naar het socialisme", waaraan andere stellingen zijn verbonden zoals die van de verandering in de aard van het imperialisme, van een wereld zonder wapens en zonder oorlogen, van de "partij van het hele volk": en van "de staat van het hele volk Partij van de Arbeid van Albanië en kameraad Enver Hoxha hebben vanaf het allereerste begin duidelijk gemaakt dat deze stellingen van Chroesjtsjov niets anders waren dan een groot verraad aan het marxisme-leninisme, aan de zaak van het socialisme en communisme. Het leven heeft bewezen en blijft bewijzen dat onze partij gelijk heeft. Het bewijst dat de revisionisten steeds dieper wegzakken in het moeras van opportunisme en burgerlijke degeneratie.

De Chroesjtsjov-kliek, en na hen de Brezjnev-kliek, hebben hun best gedaan om te manoeuvreren en niet alle kaarten van hun verraad te onthullen. En nu is Carrillo, hun collaborateur, opgedoken en heeft hij hun doelen onthuld en duidelijk gemaakt wat de stellingen van het Congres zijn. Dit was niet alleen een klap, maar ook een zware slag tegen hen, want de Chroesjtsjov-revisionisten moesten zich, om hun verraad te verbergen, voordoen als marxistisch-leninisten en toch vasthouden aan zogenaamd leninistische formules. Onmiddellijk na het xx-congres,

De Italiaanse aartsrevisionist Togliatti was de eerste die de Sovjetrevisionisten opriep om snel verder te gaan op de weg die door hun congres was uitgestippeld. Onder de nieuwe omstandigheden was Carrillo meer dan alleen de geestelijke vader van de Eurocommunisten. Hij had hun stellingen één voor één geanalyseerd, en de logica van deze stellingen, en hij vroeg hen om tot het uiterste te gaan. Carrillo vertelt de Sovjetrevisionisten dat de stellingen die ze naar voren hebben gebracht niet alleen de openlijke afwijzing van Stalin vereisen, maar ook van Marx, Engels en Lenin; en niet over één kwestie, maar over alle kwesties. Hij beweert dat de weg van de Oktoberrevolutie moet worden verworpen, samen met de dictatuur van het proletariaat, samen met de rol van de partij en de hegemoniale rol van het proletariaat. Hij verklaarde dat de hele marxistisch-leninistische theorie en schatkist moest worden herzien op alle gebieden, in ideologie, politiek en economie. Carrillo zegt dat vreedzame coëxistentie en de vreedzame weg naar het socialisme niet alleen de handhaving van de status quo op het gebied van internationale betrekkingen vereisen, niet alleen de handhaving van militaire pacts, allianties en economische groeperingen, maar ook de handhaving van de status quo in elk land, de handhaving van de burgerlijke staat, zijn onderdrukingsapparaat, zijn ideologische apparaat. Hij vraagt de Sovjetrevisionisten, de Titisten en anderen, om volledige vrijheid te laten aan de "dissidenten", om hen in staat te stellen te handelen op een manier die pluralisme van meningen mogelijk maakt.

partijen, culturen, filosofieën enzovoort. Hij ging zelfs nog verder. Hij vertelde de Sovjets openlijk dat, nu veel van de verraders die veroordeeld waren in de processen in Moskou gerehabiliteerd waren, ze niet halverwege moesten stoppen. Nu ze één stap hebben gezet, moeten ze ook de volgende zetten: ze moeten Trotski rehabiliteren. TI zegt ook openlijk tegen de Sovjets en andere revisionisten dat z o l a n g zij grote leningen krijgen van de Amerikaanse imperialisten, waarom zou de Eurocommunistische Spaanse staat die dan niet ook accepteren? Hij zegt nog veel meer dingen die de Sovjetrevisionisten ernstig ontmaskeren. Dit alles is ernstig voor hen, het is als een gloeiend heet ijzer dat hen markeert. Ze begonnen Carrillo dus te bekritisieren, maar beperkten hun kritiek tot zijn boek, en tot slechts één aspect ervan. Zonder in te gaan op de kern van de zaak, zonder te praten over wat Carrillo van hen en andere revisionisten vraagt, drukken de 'Sovjet' revisionisten enkel hun spijt uit over het feit dat Carrillo in zijn boek Marx, Engels en Lenin aanvalt. De Sovjetrevisionisten proberen dus gebruik te maken van de gelegenheid die de publicatie van zijn boek biedt om zich voor te doen als verdedigers van de theorie van Marx en Lenin, die zij als eersten verwierpen.

Maar "de sovjetrevisionisten hebben ook nog iets anders om zich zorgen over te maken. Door het marxisme-leninisme op te geven, door de belangen van de arbeidersklasse te verraden, door van de eerste staat van de arbeiders en de boeren een burgerlijke sociaal-imperialistische staat te maken, hebben de sovjetrevisionisten, zonder het te weten en tegen hun eigen belangen in, de weg vrijgemaakt voor nationalistische en centrifugale tendensen in alle revisionistische partijen, evenals voor tendensen tot toenadering, hergroeperingen en ontmoetingen tussen de verschillende revisionisten, openlijk of heimelijk. De "Eurocommunistische" partijen, de dienaren van de bourgeoisie in hun respectievelijke landen, verwoorden en verdedigen dus de belangen van deze bourgeoisie, die haaks staan op de belangen van de Sovjet-bourgeoisie. De sovjetrevisionisten hebben dus het lot ondergaan van de tovenaarsleerling die, nadat hij een fles demonen heeft geopend, niet meer in staat is om ze te verzamelen.

In zijn verslag aan het VIIe Congres zei kameraad Enver Hoxha: "De Partij van de Arbeid van Albanië heeft in haar tijd gezegd dat het moderne revisionisme net als het oude, Bernsteinisme of Kautskisme, op geen enkele manier de samenhang, de stalen eenheid kan scheppen die alleen het marxisme-leninisme, de wetenschappelijke ideologie van de arbeidersklasse, kan bereiken.

Revisionisme wordt vereenzelvigd met verdeeldheid, gebrek aan eenheid, chauvinisme en anarchie. Onze Partij was ervan overtuigd dat de revisionistische partijen, met hun leuzen voor hun vermeende "onafhankelijkheid" en "soevereiniteit" over hun eigen land, de enigen waren die dit konden bereiken.

"het vermogen om de marxistisch-leninistische theorie op hun eigen omstandigheden toe te passen. in de omstandigheden van hun land, zouden ze zich niet alleen losmaken van de Sovjet-Unie en van wat zij de "socialistische familie" noemen, maar zouden ze zich ook bezighouden, zoals ze in feite hebben gedaan, met "onherleidbare conflicten onder elkaar".

Carrillo's geschriften, standpunten en uitspraken hebben ook aanleiding gegeven

tot

Bezorgdheid om zijn broeders in het eurocommunisme, om Marchais, Berlinguer en hun partijen, Terwijl in augustus van het lopende jaar de westerse pers op grote schaal de verklaringen van de Spaanse afvallige ter verdediging van het eurocommunisme publiceerde, woonde Santiago Carrillo op Kreta een symposium bij over het "euro-socialisme", bijgewoond door de leiders van de Europese Unie.

Europese sociaaldemocratie, samen met de revisionist Garaudy, die uit de Franse revisionistische partij was gezet. Door deel te nemen aan dit symposium liet Carrillo zien dat er geen scheidslijn bestaat tussen.

"Eurocommunisme" en "Euro-socialisme". Dit viel niet in de smaak bij Marchais, want hij werd zo ontmaskerd voor de Franse arbeidersklasse, die een lange en trieste ervaring had met de rol van de Socialistische Partij als verrader. De arbeidersklasse was niet onbekend met de slogan van Léon Blum dat "socialisten de eerlijke en loyale managers van de kapitalistische maatschappij zijn", die door de socialistische partij in praktijk werd gebracht. Ze was ook bekend met de politiehonden en de kogels van Jules Moch, de socialistische minister van Binnenlandse Zaken in de naoorlogse Franse regeringen.

Wat Berlinguer en de Italiaanse Revisionistische Partij betreft, zij hebben in de praktijk gebracht wat Carrillo beweert in theorie te hebben uiteengezet en zij gaan verder op de "weg naar het socialisme" door middel van een "historisch compromis" met de christen-democraten en het Vaticaan. De Italiaanse Revisionistische Partij heeft een programma opgesteld met de christen-democraten en de andere burgerlijke partijen. Het programma van de huidige regering is op dit programma gebaseerd. Tegelijkertijd strijdt zij, samen met de andere partijen, om de politie en de carabinieri buitengewone bevoegdheden te geven om burgers te controleren en te bespioneren in naam van "de verdediging van de orde". Ze zijn bezig het revisionisme te integreren in het kapitalisme, maar .ze hebben er geen belang bij" om ophef te maken en te bedenken dat de politie in Rome voor hen stemt, wat logischerwijs betekent dat de Italiaanse revisionistische partij samenwerkt met de politie. Berlinguer en consorten hebben van de bourgeoisie van hun land en van de kerk de methode van "combinazioni" geleerd. Daarom zijn zij voorstander van "combinazioni" en niet van de kreten die de stierenvechters vergezellen in de Spaanse stierengevechten. De "theorie" van Carrillo in dit blad met de titel "Eurocommunisme en de staat" en in zijn vele verklaringen brengen alle droesem en de complete verrotting van het moderne revisionisme aan het licht, zijn grote verraad en zijn totale overgang in de plooi van de bourgeoisie, het imperialisme en de reactie. Carrillo, Marchais, Berlin-Guer en hun metgezellen, de revisionisten van elke kleur, zijn verachtelijke verraders en trouwe dienaren van de bourgeoisie, die haar proberen te redden van haar onvermijdelijke einde. Maar de huidige burgerlijke en revisionistische maatschappij is het product van een evolutie die door geen enkele kracht ter wereld kan worden gestopt. Deze revolutie wordt vandaag geleid, en zal morgen geleid worden tot haar volledige triomf over de hele wereld, uitsluitend door de onsterfelijke ideeën van het marxisme-leninisme. Alle tegengestelde ideeën die proberen onze grote, onfeilbare en nog jonge theorie te herzien, zullen in de vuilnisbak van de geschiedenis belanden, net zoals alle andere daar zijn beland en 'net zoals die van de eurocommunisten daar nog sneller dan de andere zullen belanden'. Ze zijn niets anders dan 'smerig vuil dat van de aardbodem zal worden geveegd, tegelijk met alle anderen.

kapitalisme, imperialisme en sociaal-imperialisme, door de ijzeren hand van het wereldproletariaat dat de revolutie leidt en geïnspireerd is door de triomfantelijke leer van Marx, Engels, Lenin en Stalin.

Artikel in "Zëri i Pinrului", orgnne van de PT A CC, 4 âécemore 1977